

[Josep M. Esquirol: “La bondat és molt més fonda que el mal”](#) [1]

Dg, 13/11/2016

(Laura Mor –CR) “És una experiència d'ara: hi ha bondat, hi ha gent que estima i hi ha gent que estima molt. I la mirada ingènua veu que tot i que el mal és molt profund, el bé encara ho és més”. Aquesta és la visió de Déu del filòsof **Josep M. Esquirol**, tal com l'ha presentada aquest dissabte a la jornada '[Déu: filosofia i conversió](#) [2]'. El Grup Sant Jordi de promoció i defensa dels drets humans ha organitzat aquest espai anual de reflexió, on també s'ha parlat de donar testimoni, de crear vincles afectius i d'experiències concretes de fe.

Entenedor, pausat, profund, Josep M. Esquirol ha desgranat davant d'un centenar llarg de participants què hi ha darrera de l'afirmació del 'Déu ha mort' de Nietzsche. La considera “un referent habitual”, que “no s'ha quedat a l'acadèmia” i que “du amb ella un malestar contingut”. Segons el filòsof català, aquesta idea nihilista implica l'esfondrament de tot un sistema de pensament.

Un marc on el món i la natura no mostren “la unitat bella, de l'harmonia i la cosmicitat”. La finalitat de la història també s'esfondra: “Ja no és gens clar que la història sigui un esdevenir amb sentit”. Com “les veritats eternes o les veritats necessàries”, que tampoc no hi caben. Parafrasejant **Hannah Arendt**, ha apuntat la “dificultat per pensar l'ésser”.

La mirada ingènua: una proposta

“Som hereus d'aquest esfondrament; però què més?” s'ha preguntat Esquirol. En la resposta ha reivindicat la ingenuïtat. “La mirada ingènua vol anar a la base, és tornar a començar. Tornar a mirar la base com si fos el primer dia perquè, de fet, és el primer dia”. Per a ell, tornar a la gènesi, a l'origen passa per l'experiència del desert, de la intempèrie: “En aquest sentir-se feble hi ha la gràcia de la vida. Nosaltres no vivim, sentim que vivim”, ha dit.

El filòsof ha criticat la tendència inèdita a “reduir-ho tot a fets i a problemes”, i ha afirmat que “el reduccionisme és forçat i violent”. També ha posat en valor l'esdeveniment en front d'una simple correlació de fets: “Un esdeveniment és un fet desbordant de sentit” ha apuntat.

No ha deixat de banda tampoc el que considera “el recolliment necessari” davant d'una societat que exigeix transparència: “On hi ha molt de vidre, molta exposició, hi manca la calidesa, la confiança, la companyonia”. Una idea molt present en el seu darrer llibre [La resistència íntima](#) [3] editat per Quaderns Crema.

En la seva intervenció ha valorat l'experiència personal de cadascú: “Cap potència diabòlica no pot fer que la vida singular s'esborri”. Dit d'una altra manera: “Tot allò que ha passat amb sentit, de debò, de veritat, haurà passat per sempre més”, ha conclòs.

Entre el testimoni i la paraula

Durant la dotzena jornada del Grup Sant Jordi, el teòleg **Xavier Morlans** ha recuperat la idea d'esdeveniment que acabava de subratllar Esquirol: “La conversió, quan ocorre de veritat, és un esdeveniment”. Morlans, promotor del [mètode del primer anunci](#) [4], ha defensat un equilibri entre el donar testimoni, en primera persona, i l'evangelització a través de la predicació i la paraula.

“El testimoni és la proclamació silenciosa però efectiva de l'evangeli”, ha dit. Però també ha presentat els seus dubtes sobre com treballar per determinats objectius sense les eines comunicatives: “Us imagineu lluitar per la justícia social, l'ecologia o el feminisme només des del testimoni, sense la paraula?”.

Fer espai a Déu

La sessió de la tarda ha consistit en una exposició de casos personals. La periodista **Glòria Barrete** ha moderat un diàleg on s'han presentat tres itineraris concrets de fe. Des de la fe quotidiana, familiar però reivindicativa de la professora lleidatana **Antonieta Mateus**; passant pel testimoni culpador del professor **Tomàs Padrós**, que va tornar a la fe després d'una depressió vital; fins a la fe rebel de la monja benedictina **Conxita Gómez**, sempre en diàleg pacient i viscut amb Déu. I per una altra banda, hi ha hagut dosi de crítica externa per part de la psicòloga clínica **Susana Fernández**, que des de l'agnosticisme ha demanat que “l'Església sigui més allò que ven”.

La jornada l'ha tancat el pedagog **Carles Armengol**, del Grup Sant Jordi, amb la descripció de “l'home que busca la felicitat com a concepte vaporós i que en aquesta cerca s'oblida que el que pot omplir de sentit una vida és el Regne de Déu que Jesús va predicar”. Recollint les diferents intervencions, ha apuntat un nou repte: “La forma de viure ens impedeix ésser ingènuos i tornar a la base. Si no canviem la forma de viure, potser no hi haurà espai per a Déu”.

La dotzena edició d'aquesta jornada ha servit també per homenatjar **Josep M. Puigjaner** i **Julio Silvestre**, vinculats tots dos al Grup Sant Jordi i que han mort el darrer any. Al llarg del dia, han intervingut el president del Grup Sant Jordi, **Josep Vaquer**; el bisbe auxiliar de Barcelona i administrador apostòlic de Mallorca, **Sebastià Taltavull**; el director general d'Afers Religiosos, **Enric Vendrell**; i el crític de cinema **Peio Sánchez**, a més a més de **Marcel Joan**, organitzador de la jornada.

Aquí podeu seguir els tuits de la jornada:

[#GrupSantJordi tuits](#) [5] `!function(d,s,id){var js,fjs=d.getElementsByTagName(s)[0],p=/^http:/.test(d.location)?'http':'https';if(!d.getElementById(id)){js=d.createElement(s);js.id=id;js.src=p+"://platform.twitter.com/widgets.js";fjs.parentNode.insertBefore(js,fjs);}}(document,"script","twitter-wjs");`

- [View the full image](#) [6]

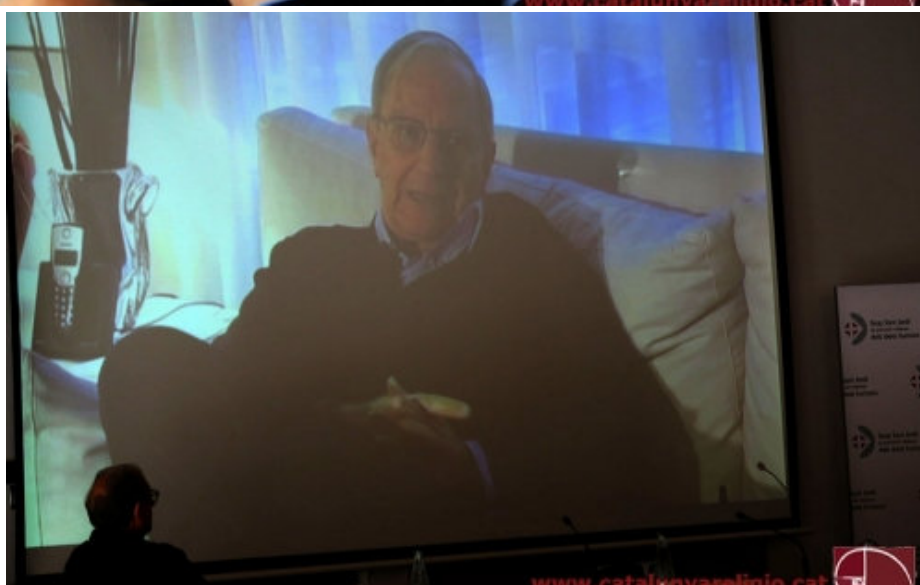
- [View the full image](#) [7]

- [View the full image](#) [8]

- [View the full image](#) [9]

- [View the full image](#) [10]

- [View the full image](#) [11]

- [View the full image](#) [12]

- [View the full image](#) [13]

- [View the full image](#) [14]

- [View the full image](#) [15]

- [View the full image](#) [16]

- [View the full image](#) [17]

- [View the full image](#) [18]

- [View the full image](#) [19]

- [View the full image](#) [20]

- [View the full image](#) [21]

- [View the full image](#) [22]

- [View the full image](#) [23]

- [View the full image](#) [24]

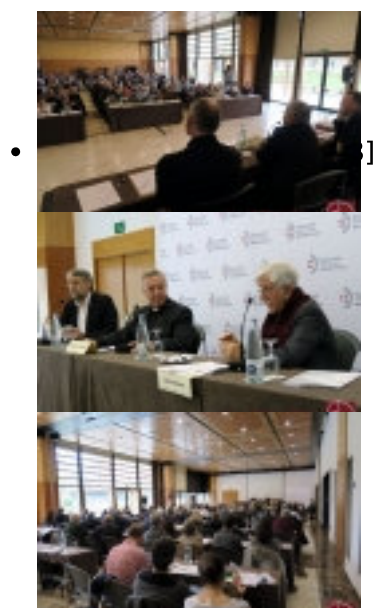
- [View the full image](#) [25]

- [View the full image](#) [26]

- [View the full image](#) [27]

Publicat a *CatalunyaReligió.cat* (<http://www.catalunyareligio.cat>)

[Inici](#) > L'Església i Muriel Casals

Laeto animo ^[1]

L'Església i Muriel Casals

DII, 15/02/2016 per [Jordi Llisterra i Boix](#) ^[2]

Ja em perdonaran perquè el gènere obituari sempre és relliscós. Sobretot quan es tracta de parlar sobre algú amb qui no has tingut una relació molt directa. També amb personatges de gran projecció com **Muriel Casals** la impressió és ja està tot una mica dit ^[3].

Però hi ha una dimensió d'una persona afable com la Muriel que em sembla que cal subratllar. Pel que sabem no era una persona amb conviccions públiques confessionals. I no podem dir més que això perquè mai se sap ni ens interessa què s'amaga en el sagrari de l'ànima. El que és segur és que no era una persona anticlerical. Probablement, perquè com ja s'ha destacat, no era una persona de treballar contra gaire coses, sinó a favor de les que creia.

Però si que sé que era una persona que valorava el que representa l'Església a Catalunya. Els darrers anys, tant des de la presidència de Omnium com fins i tot durant els pocs mesos que ha estat diputada, Muriel Casals va mantenir una relació fluïda amb diversos sectors eclesials. No era una relació confessant. Era una relació que es va anar construint perquè entenia que res no es podia construir en aquest país sense tenir present l'ampli corrent social i cultural que representa l'Església en el carril central del país.

També era conscient de la dimensió política del fet catòlic, sobretot en l'escena internacional, un punt clau en el projecte que ella somniava. Per exemple, va entendre que la projecció de la visita del papa a Barcelona el 2010 era una oportunitat per mostrar el millor de Catalunya al món. Que no era el moment de passar comptes amb els fantasmes personals que cadascú tingués contra l'Església catòlica. Però no era una

convicció estratègica, era una convicció personal i d'una persona amb prou nivell cultural per poder reconèixer què ha aportat i què aporta l'Església al país. Crec que li deuria satisfer recollir el 2012 ^[4] la Medalla d'Or del Parlament per Omnium Cultural al costat de Càritas Catalunya, també amb una dona al capdavant.

En aquest sentit, Muriel Casals representava la millor herència del PSUC, el partit comunista on ella havia militat. Aquell PSUC que tot i tenir una gran càrrega ideològica va entendre que el món no es podia canviar excloent. Que calia fer-ho sumant. Una herència que alguns progressismes tronats no han entès i que es pensen que construir un nou país també passa per enderrocar les esglésies. Sectarisme que no vol un nou país, sinó el seu país.

Sé que Muriel, provinent de l'esquerra clàssica, no era així, ni pensava així, ni actuava així. La presència habitual en les trobades anuals del Grup Sant Jordi n'és una mostra. No era una anècdota o un acte de relacions públiques. En bona part, com deia, perquè el seu caràcter li impedia ser una persona sectària. Però crec que també perquè és una de les persones que creia que els projectes col·lectius han de ser inclusius. Per dir-ho d'una altra manera, que la salvació sempre serà col·lectiva. No anant cadascú a la seva o protegint-se en la pròpia trinxera. És per això que més enllà del que esperi o no esperi cadascú del procés polític que viu Catalunya, és clar la societat catalana ha perdut un gran actiu. De persones que des de les seves conviccions fermes i els seus projectes, també saben construir ponts i espais de trobada. Anava a dir que ho trobarem a faltar, però prefereixo dir que espero que no haguem de trobar-ho a faltar. Que només trobem a faltar la Muriel i no la seva manera de ser i de fer.

Tags:

Muriel Casals ^[5]

obituari ^[6]

Omnium Cultural ^[7]

Grup Sant Jordi ^[8]

Església ^[9]

país ^[10]

- Publicitat
- Qui som
- Avís legal
- Política de cookies

URL d'origen: <http://www.catalunyareligio.cat/ca/blog/laeto-animo/lesglesia-muriel-casals-202263>

Enllaços

[1] <http://www.catalunyareligio.cat/ca/blog/laeto-animo>

[2] <http://www.catalunyareligio.cat/ca/users/jllisterri>

[3] <http://www.lavanguardia.com/politica/20160215/302159610924/la-dama-del-soberanismo-cultural.html>

[4] <http://www.catalunyareligio.cat/ca/articles/gispert-caritas-es-un-referent-en-lluïta>

[5] <http://www.catalunyareligio.cat/ca/etiqueta/muriel-casals>

[6] <http://www.catalunyareligio.cat/ca/etiqueta/obituari>

[7] <http://www.catalunyareligio.cat/ca/etiqueta/omnium-cultural>

[8] <http://www.catalunyareligio.cat/ca/etiqueta/grup-sant-jordi>

[9] <http://www.catalunyareligio.cat/ca/etiqueta/esglesia-9>

[10] <http://www.catalunyareligio.cat/ca/etiqueta/pais-1>